

VÁRHELYI KLÁRA

Pillanat

Álltam. Vártam. Régóta néztem. Benne volt az ég. Sima. Vártam. Jött egy autó. Szürke. Olyan. Nem az. Pár centire ment el tőle. Jött velem szembe egy nő. Sietett. Neki nincs ideje várni. Bele a közepébe. Kerek volt a szeme. Mozgott a szája. Leszállt egy galamb. Itta. Aztán jöttél te.

A zebra mélyedésében összegyűlt vízben visszatükröződött az alakod, az ég végtelenéből sziluetszerű darabot orozva magának. A pocsolján gömbölyödő olajfoltok szivárványt rajzoltak köréd, aurát, glóriát festettek alakodra. A felszínen játszó apró hullámok miatt körvonalaid egybemosódtak a végtelennel, torz, hosszú, nyúlánk alakot varázsolván testedből. Nem láttam mást, csak arcéled nemességét, hajad feketéjét, összekulcsolt kezeid selymességét. Megbabonázva meredtem a víztükörbe, melynek perspektívája galambot, sólymot, szfinxet, halandó istent álmodott belőled.

Rád néztem. A zebrát nézted. Majd a lámpát. Zöldre váltott. Otthagytál. Elindultam.

Aktom

Gennyező hólyagként feszülök jó anyám méhfalán,
Szerteszórt üvegek tükrözik levedlett pléhpfóm,
Sebekből csöpögő könnyeim, fertőző váladék,
Ha kifakasztanának, biztosan meghalnék.
Szűz gyomrom ribanca az alkimistáknak,
De színarany helyett csak sósavat találnak.
Fertőben kinyúlva testemet árurom:
Gömbölyít, kifeszít, duzzaszt a fájdalom.